

Arrest

nr. 61 276 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN LYSEBETH, die *loco* advocaat R. PROOST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2001 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 1 juli 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, tevens wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 16 april 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, betekend. Op 21 juni 2008 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Marokko.

Op 4 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 februari 2011. Dezelfde dag wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.06.2008 gerepatrieerd is en zo niet kan aantonen dat hij 5 jaar ononderbroken in België verblijft. De advocaat verwijst tevens nog naar betrokkenes lokale verankering, sociale banden, zijn kennis van de taal en zijn werkbereidheid. Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (betrokkene staat de door getuigenverklaringen, inschrijvingsbewijs Nederlandse les, dit doet niet af aan de voorwaarden van wettig verblijf. Dit element kan dus niet weerhouden worden.

Om in aanmerking te kunnen komen voor 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, dient er arbeidsovereenkomst worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt louter een VDAB-attest van werkbereidheid toe dd. 26.10.2009, dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 30/11/2010,

wordt aan B.O. (...) (M)

geboren te (...), op (...),

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend. (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 04/03/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de nieuwe instructie d.d. 19 juli 2009.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Op datum van 4 november 2009 diende verzoeker de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: "instructie).

Artikel 9bis §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

Deze instructie stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren, waaronder:

"(...)"

Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op datum van 11 december 2009.

Doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Verzoeker verblijft sedert 1995 in België.

Dat verzoeker op datum van 21 juni 2008 gerepatrieerd werd, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker voorafgaand zijn aanvraag op 4 november 2009 wel degelijk een ononderbroken verblijf van 5 jaar (maar liefst 13 jaar met name) heeft gehad in België waarvan diverse bewijzen al minstens voor de periode 2002-2008 werden bijgebracht:

Attest van inontvangstname regularisatie artikel 9 alinea 3 (oud) van de Wet van 15 december 1980, dd. 28 december 2001;

Betaling verzoeker dd. 15 juli 2002;

Schrijven van IVEG dd. 13 augustus 2002;

Schrijven Socialistische Mutualiteiten aan verzoeker dd. November 2002;

Huurcontract voor appartement van verzoeker dd. 1 mei 2001;

Verklaring van Integrity dd. 14 februari 2002;

Schrijven van de Voorzorg dd. 29 januari 2004;

Schrijven van de Voorzorg dd. Januari 2004

Schrijven van de Voorzorg dd. 8 november 2004

Schrijven van de Voorzorg dd. 30 augustus 2004

Verklaring van onderwerping aan de verplichte ziekte –en invaliditeitsverzekering;

Schrijven van de Zorgkas dd. 21 maart 2005

Lidkaart van verzoeker bij UDEP, Unie voor defensie van mensen zonder papieren, dd. 5 oktober 2006;

Schrijven huisarts verzoeker dd. 5 november 2007

Schrijven ZNA Middelheim dd. 8 november 2007;

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoonde een verblijf van 5 jaar ononderbroken voorafgaand aan zijn aanvraag in België te hebben gehad, is dan ook manifest strijdig met de gegevens uit het dossier.

Nergens stelt de instructie dd. 19 juli 2009 – waarvan verwerende partij zelf stelt haar te zullen toepassen ondanks vernietiging door de Raad van State – dat het verblijf van minstens 5 jaar vlak voor de aanvraag dient te zijn, dan wel voorafgaand aan de aanvraag.

Het gebruikt woord "voorafgaand" wil immers zeggen: vroeger komend, plaatshebbend of gehad hebbend (bron: Grote Van Dale, 2005).

Het is onbetwistbaar in het geval van verzoeker dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag een verblijf van minstens 5 jaar gehad heeft in België, hetgeen de stukken ten overvloede aantonen.

Dat bovendien het O.V. nummer van verzoeker als voldoende zet.

Dat voor zover de bewoording "voorafgaand" per impossible aanschouwd wordt als enkel vlak voor de aanvraag voor regularisatie, er sprake is van een manifeste willekeur in behandeling van de aanvragen regularisatie aangezien verzoeker niet vrijwillig dan wel gedwongen is gerepatrieerd en één en ander

volstrekt buiten de wil van verzoeker is geschied na – op dat ogenblik- reeds 13 jaar in België te hebben verbleven.

Dat de geest van de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009 en onder meer de voorwaarde van duurzame lokale verankering verduidelijkt dat aan mensen zoals verzoeker – die ondertussen zéér lange tijd in België verblijven zonder enige mogelijkheid om wettig verblijf te bekomen, een kans gegeven moest worden om hun verblijf in de regel te stellen.

Dat verwerende partij aan bovenstaande elementen volstrekt voorbij gegaan is.

Dat het middel gegrond is;

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het wordt evenmin betwist dat verzoeker zijn aanvraag steunde op de punten 2.8 A, -ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering in België –van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk vijf jaar een ononderbroken verblijf in België heeft nu hij reeds meer dan 13 jaar in België verblijft en hier bewijzen van bijbracht. Hij betoogt dat verweerder de woorden ‘voorafgaand’ uit de instructies verkeerdelijk interpreteert als ‘vlak voor’.

Punt 2.8.A van de instructie luidde als volgt:

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Verweerder wijst er in zijn nota op dat het typeformulier voor de aanvraag, waarop verzoeker 2.8.A ononderbroken verblijf van vijf jaar en duurzame lokale verankering in België aankruiste, expliciet preciseerde *“de periode van vijf jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009”*.

De Raad wijst erop dat voor de interpretatie van begrippen slechts teruggerepen wordt naar hulpmiddelen als de Van Dale wanneer uit de tekst zelf en de toelichtingen bij de tekst geen eenduidige interpretatie naar voor komt. *In casu* blijkt dat het typeformulier dat verzoeker invulde teneinde zijn aanvraag in te dienen, duidelijk aangeeft dat *“voorafgaand aan de aanvraag”* wordt teruggerekend vanaf 15 december 2009, zodat er geen twijfel bestaat over het gegeven dat *“voorafgaandelijk” in casu* wel als *“vlak voor”* dient geïnterpreteerd te worden.

Verzoeker betwist niet dat hij op 21 juni 2008 werd gerepatrieerd, zodat verweerder op redelijke wijze motiveert dat *“betrokkene op 21.06.2008 gerepatrieerd is en zo niet kan aantonen dat hij 5 jaar ononderbroken in België verblijft.”*

In tweede instantie wijst verzoeker erop dat er sprake is van manifeste willekeur in de behandeling van de aanvragen regularisatie aangezien hij niet vrijwillig, doch gedwongen is gerepatrieerd. Hij betoogt dat de geest van de nieuwe instructie en de voorwaarde van duurzame lokale verankering er op wijzen dat het de bedoeling was om mensen als verzoeker die ondertussen zéér lange tijd in België verblijven zonder enige mogelijkheid om wettig verblijf te bekomen een kans te geven om hun verblijf in regel te stellen.

De Raad stelt vast dat zowel uit de tekst van de instructie als het door verzoeker gebruikte typeformulier duidelijk blijkt dat het inderdaad de bedoeling was om mensen die gedurende lange tijd in België verblijven een kans te geven zich te regulariseren, doch dat hieraan meerdere voorwaarden werden gesteld en dat deze voorwaarden cumulatief zijn. Zo werd de voorwaarde gesteld dat men

ononderbroken in België diende verbleven te hebben gedurende minstens vijf jaren voorafgaand aan de aanvraag. Verweerder beschikt bij de beoordeling van de aanvraag ten gronde over een ruime discretionaire bevoegdheid. Dit betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Verzoeker betwist niet dat zijn verblijf onderbroken werd, doch wijst erop dat dit verblijf niet vrijwillig onderbroken werd en hij benadrukt dat hij in het totaal reeds meer dan 13 jaar in België verblijft. Verzoeker betwist aldus niet dat zijn verblijf onderbroken werd en hij dus niet voldoet aan de voorwaarde van een (voorafgaandelijk) ononderbroken verblijf. Verzoeker meent dat er sprake is van willekeur, nu de repatriëring volstrekt tegen zijn wil plaatsvond. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Indien verzoeker meent dat hij op dezelfde manier dient te worden behandeld als de dossiers van personen die het land niet hebben verlaten, dan stelt de Raad vast dat verzoeker twee verschillende situaties met elkaar vergelijkt. Verzoeker toont niet aan dat personen die zich in éénzelfde situatie bevonden, met name gedurende een langere periode in België verbleven, doch geen ononderbroken verblijf van vijf jaar kunnen aantonen, nu zij gerepatriëerd werden, op een verschillende manier zouden worden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., nr. 10.222, 21.04.2008).

Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering zoals zij geschiedde in de beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De beslissing houdt immers een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, hetwelk niet geschiedde.

Dat verwerende partij -wetens willens dat verzoeker een verblijf in België heeft gehad en aan toont van minstens sedert 2001- stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van 5 jaar verblijf in België conform de instructie dd. 19 juli 2009, criteria 2.8A en tevens stelt dat de lokale verankering van verzoeker niets af doet aan de voorwaarden van wettig verblijf.

Dat het criterium 2.8A stelt aan de vreemdeling een verblijf toe te kermen indien deze die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België wettig verblijf te bekomen.

Dat in casu onbetwist vaststaat dat verzoeker zich op datum van 6 december 2001 tot de bevoegde diensten richtte voor een aanvraag regularisatie op grond van artikel 9, alinea 3 (oud) van de Wet van 15 december 1980, welk een aanvraag onontvankelijk verklaard werd op datum van 12 augustus 2002.

Dat verwerende partij door te stellen dat verzoeker niet aan de voorwaarde van wettig verblijf voldoet ongeacht zijn lokale verankering, een manifest foutieve motivering geeft gelet op het feit dat de instructie stelt dat men OF een periode van wettig verblijf in België heeft gehad OF geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om wettig verblijf te bekomen welke laatste verzoeker wel degelijk betracht heeft en de motivering van verwerende partij laat uitschijnen dat de instructie enkel een voorwaarde van wettig verblijf oplegde.

Dat: verwerende partij op die wijze niet alleen haar beslissing foutief motiveert doch tevens klaarblijkelijk op nogal lichtzinnige wijze de voorgebrachte elementen van verzoeker heeft onderzocht daar waar zij stelt; "Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (betrokkene staat de door getuigenverklaring, inschrijvingsbewijs Nederlandse les, dit doet niet af aan de voorwaarden van wettig verblijf" (eigen onderlijning)

Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, Pas., 1932, I, 166). Dat zulks duidelijk in casu niet geschiedde.

Dat daarenboven verwerende partij zichzelf tegenspreekt in haar beslissing.

Enerzijds stelt verwerende partij dat verzoeker zich niet kan beroepen op het criterium 2.8A gelet op het feit dat verzoeker op datum van 21.06.2008 gerepatrieerd werd en dus niet kan buigen op een ononderbroken verblijf van 5 jaar daar waar zij vervolgens stelt dat verzoeker zich tevens niet kan beroepen op het criterium 2.8B gelet op het feit dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst voorlegt.

Verwerende partij behoudt plots het stilzwijgen over de vermeende voorwaarde van voorafgaand verblijf die niet vervuld zou zijn daar waar toch — naar de geest van de motivering van de beslissing door verwerende partij — ingeval van toepassing van het criterium 2.8B een ononderbroken verblijf minstens sedert 31 maart 2007 vereist is:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. "

Dat verwerende partij dan ook manifest tekort gekomen is in haar plicht tot motivering en het middel gegrond is."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bekritiseert in zijn drie middelen de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hij de motieven kent. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de criteria waarop hij zich beriep, met name punten 2.8.A en 2.8.B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te krijgen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing en aangeeft het niet eens te zijn met deze motieven voert hij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker voert aan het niet eens te zijn met de motieven "*Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (betrokkene staat de door getuigenverklaringen, inschrijvingsbewijs Nederlandse les, dit doet niet af aan de voorwaarden van wettig verblijf. Dit element kan dus niet weerhouden worden*", nu hij op 6 december 2001 een aanvraag regularisatie indiende op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en hij aldus wel degelijk een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen en aldus voldoet aan de voorwaarden van wettig verblijf.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker zich beriep op punt 2.8.A van de instructies, en dat hij aldus diende te voldoen aan drie cumulatieve voorwaarden:

1. een langdurig ononderbroken verblijf in België dat minimum 5 jaar bedraagt;
2. voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België gehad hebben (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, voor die datum, geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen
3. een duurzame lokale verankering in België.

Verweerder stelde in eerste instantie vast dat verzoeker geen ononderbroken verblijf kan aantonen, waarna hij stelde dat de bewijzen van de duurzame lokale verankering geen afbreuk doen aan de voorwaarden van het wettig verblijf. De Raad stelt vast dat hoewel het een ongelukkige formulering betreft, uit het geheel van de motieven, duidelijk blijkt dat verweerder *in casu* met “de voorwaarden van wettig verblijf” verwees naar de eerste voorwaarde, met name een ononderbroken verblijf, waarvan hij in eerste instantie reeds vaststelde dat hier niet aan voldaan was. Ongeacht de vraag of verzoeker voldeed aan de tweede voorwaarde, stelt de Raad vast dat verzoeker diende aan te tonen aan de drie voorwaarden te voldoen. Verweerder oordeelde dan ook op redelijke wijze dat de elementen van lokale verankering onvoldoende zijn om een machtiging tot verblijf toe te staan. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de motieven foutief, of dat ze kennelijk onredelijk zouden zijn. Verzoeker betoogt dat verweerder nogal op lichtzinnige wijze de elementen heeft onderzocht. Verzoeker toont niet aan op welke wijze deze motieven aangaande de derde voorwaarde niet afdoende zouden zijn en leiden tot willekeur, nu reeds werd vastgesteld dat aan de eerste voorwaarde niet werd voldaan.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij de mening is toegedaan dat de motieven tegenstrijdig zijn, daar waar verweerder bij zijn onderzoek van punt 2.8.B over de voorwaarde van ononderbroken verblijf heen stapte. Verzoeker wijst er terecht op dat ook bij punt 2.8.B een vereiste is van ononderbroken verblijf, dit maal sedert 31 maart 2007. De Raad stelt vast dat ook hier de voorwaarden cumulatieve voorwaarden betreffen. Verweerder dient dan ook niet alle voorwaarden op te sommen waaraan verzoeker niet heeft voldaan. Verweerder stelde bij het onderzoek van punt 2.8.A reeds vast dat verzoekers verblijf op 21 juni 2008 onderbroken werd. Het loutere feit dat verzoeker dit niet opnieuw herhaalt bij zijn onderzoek van 2.8.B kan niet worden gezien als zou verweerder impliciet aanvaarden dat hieraan werd voldaan, nu hoger reeds duidelijk vermeld staat dat het verblijf op 21 juni 2008 onderbroken werd. Bovendien toont verzoeker met zijn betoog geenszins aan dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn nu hij aan alle voorwaarden diende te voldoen en hij niet betwist dat hij niet voldeed aan de voorwaarde van een arbeidscontract.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Verzoeker diende een aanvraag regularisatie op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009 in op datum van 4 november 2009 omwille van zijn langdurig verblijf in België (sedert 1995), zijn lokale verankering en integratie en zijn mogelijkheid om te werken en in eigen levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker heeft reeds verscheidene jaren als zelfstandige bijgedragen aan de sociale lasten van de Belgische maatschappij. Alle bewijsstukken daarvan werden bijgevoegd aan diens aanvraag regularisatie dd. 4 november 2009.

Dat voor zover de instructie stelt dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire situatie, een regularisatie van hun verblijf behoeven, door verwerende partij minstens rekening gehouden moest worden met de humanitaire situatie van verzoeker, quod in casu duidelijk niet is gebeurd.

Dat immers verduidelijkt werd bij de instructie dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet-exhaustief is.

Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3006, 24.10.2007).

Dat het proportionaliteitsbeginsel in casu wel degelijk geschonden werd.

Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat — op straffe van nietigheid — een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, ur. 26.933, R.W., 1986-87, 2854, cv.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.

Verzoekster verblijft ondertussen 16 jaar op het Belgische grondgebied — mits een korte onderbreking buiten de wil van verzoeker om — en heeft zich volkomen aangepast aan de normen en waarden van de Belgische maatschappij.

Dat de humanitaire situatie van verzoeker — die wordt beoogd bij de aanvragen op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 — wel degelijk aangetoond en omstandig uiteengezet werd.

Dat verwerende partij — door de strikte en rigide toepassing van de diverse criteria uit de nieuwe instructie van 19 juli 2009, compleet voorbijgaat aan de algemene geest van een regularisatieprocedure, niet name geval per geval afzonderlijk te beoordelen of de persoon in kwestie gemachtigd is — gelet op zijn persoonlijke situatie — tot een verblijf in België.

Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker kan bogen op een verregaande integratie daar waar hij ondertussen in België zijn centrum van sociale, affectieve, economische belangen heeft opgebouwd.

Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie met het nadeel dal: verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan.

Dat er aldus minstens sprake is van schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.6 Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de bespreking van de eerste twee middelen is reeds gebleken dat verweerder op kennelijk redelijke wijze concludeerde dat verzoeker niet voldeed aan de criteria 2.8.A en 2.8.B van de vernietigde instructies. Verzoeker meent dat de strikte en rigide toepassing van de diverse criteria compleet voorbijgaat aan de algemene geest van een regularisatieprocedure, met name geval per geval afzonderlijk te beoordelen of de persoon in kwestie gemachtigd is tot een verblijf in België. De Raad stelt vast dat uit de motieven blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke humanitaire situatie van verzoeker, met name met zijn duurzame lokale verankering, zijn sociale banden, zijn kennis van de taal en zijn werkbereidheid. Verweerder beschikt hierbij over een ruime discretionaire bevoegdheid. Verzoeker toont met het argument dat de vooropgestelde criteria strikt en rigide werden toegepast niet aan dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met zijn persoonlijke situatie, noch dat de beoordeling van zijn persoonlijke situatie op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze gebeurde. Verzoeker wijst er op dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet-exhaustief is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op het type-formulier enkel punt 2.8.A, met name ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering in België aankruiste. Verweerder heeft aldus reeds op eigen initiatief de werkbereidheid en de aangehaalde arbeid getoetst aan punt 2.8.B. Verzoeker kruiste geenszins aan dat hij meent ook onder andere prangende humanitaire situaties te vallen. Daar verzoeker een aanvraag indient, is het aan hem om duidelijk uiteen te zetten in welke andere prangende humanitaire situatie hij meent zich te bevinden waardoor hij in aanmerking zou komen voor regularisatie. Uit het geheel van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de door verzoeker bijgebrachte documenten reeds aan verschillende relevante criteria heeft getoetst. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder dit op disproportionele of kennelijk onredelijke wijze heeft gedaan.

Waar verzoeker poneert “*de bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden*”, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aangeeft welke bepaling van het EVRM hij geschonden acht, noch op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de

wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN